

Hazaáruló söpredék... avagy háború Magyarország ellen

(folytatás az első oldalról)

Elborzadok, ha viharos történelmünkben behelyettesítem ezeket a férgeket, akik Magyarország új alaptörvénye ellen és minden ellen, ami magyar kivonultak, idős újságíró kollégánkat Szentmihályi Szabó Pétert és hitvesét földig verték, s külföldön hazudoznak hazánkról és hazánk hatvan év óta első magyar kormányáról.

Mit tettek volna ezek Szanyi Tibor és Gyurcsány vezetésével Hunyadi alatt? Bizonyára beengedték volna a törököt Nándorfehérvárra, ujjongva nézték volna végig Dózsa György kínszenvedését, Mohácsnál a török mellett harcoltak volna, s Rákóczi már gyermekként kardélre hányták volna... 1848-ban Petőfi, már március 16-án egy budavári kazamatában sínylődött volna. Trianonban ez a söpredék harsogva támogatta volna Magyarországot felosztását. Igen, tudjuk a többit. Ismerjük a hazaáruló nyilasokat, a kommunistává vált söpredék történetét, a moszkovita Rákosi és Kádár gyilkos diktatúráját, a nemzeti vagyont elherdáló és saját zsebét tömőgető alja férgeket, akik máig a haza és a nemzet ellen acsarkodnak, hazudozva, rágalmat szórva a nemzetben gondolkodók fejére, s idegen hatalmakkal szövetségbe annak érdekében, hogy a nemzet megmaradt értékeit végleg megsemmisítsék, és megmaradását megakadályozzák.

Egyetlen országnak sincsen ennyi belső ellen-sége, s egyetlen ország Magyarország, ahol ennyi ócska, embernek is alkalmatlan hazaáruló söpredék él. Pedig kevesebben vannak, mint a tisztességes magyar emberek. Csak hangosabbak, trágárabbak, gyilkos érzelműek, és ember-telenségükben utánozhatatlanok, hiszen az értelmes és emberi gondolkodással bíró teremtmény nem is képes arra, amire ez a söpredék, kérés nélkül is hajlandó.

A múlt heti magyarországi események lerántották a leplet az Unióról, a pénzhatalomról, s az őket segítő kommunista és proli spiclikről és rendbontókról. Magyarország harcban áll, azonban csapataink nincsenek. A nemzethez ragaszkodó választópolgárok tömege pedig várja, hogy a kormány feje mikor szólít harcra... ha szólít, és nem esik ugyanabba a hibába, bűnbe, mint Antall József, aki azt gondolta, hogy a prolival lehet Mozarttról diskurálni. Akkor már láttuk, hogy nem lehet. Vajon ma látja-e a kormány, és Orbán Viktor miniszterelnök? Mert ha nem látja, és továbbra is az európai „demokrácia” útvesztőjében akarja megvívni Magyarországot a külső és belső ellenséggel szemben, akkor Magyarország elesik, és mint Mátyás után máig, ismét évszázadoknak kellene eltelnie, hogy legalább kétharmada legyen a nemzetnek a törvényhozásban.

Igaz, akkor már a mai téveszmék okán nem lesz nemzet, és nem lesz a nemzetnek söpredéke sem. Mert akik ma kiirtani óhajtják Európa téképéről Magyarországot, akik ma zsarolnak és leminősítenek, azok nem csak a nemzetet, a kereszténységet, a magyar nemzeti kultúrát rombolják le

és söpri el, hanem a spicliket is, akik idős újságírókat vernek a földig, s külföldön hazudoznak Magyarországról, a magyar kormányról és mindenről, ami magyar és keresztény. Mert a spiclit, a hazaárulót mindenütt és mindenki gyűlöli... csak ezt ők nem érik fel ésszel. Nem tudják fel-fogni, hogy ők is útban vannak, mert megkérhetik a hazaárulásuk árát. Ám, akiknek elárulták Magyarországot, azok nem arról híresek, hogy szeretnek bárkit is kifizetni. A pusztításhoz jobban értenek, s meg is teszik.

Fájdalmas és félelmetes tehát az, ami 2012-ben Magyarországon és Magyarországgal történik. Fájdalmas és félel-

metes, a kommunista proli tömeg. Fájdalmas és félelmetes a nemzeti és Árpád-sávós zászlóba tekert elkötelezettek sokasága is, akik a valóságot nem ismerve szintén a kommunista forgatókönyv szerint járnak el, és teszik tönkre az országot pártvezéreik parancsára. Mert a tömeg - esze nem lévén - pártokban, nem nemzetben és hazában gondolkodik.

„Kicsi ország vagyunk, egy söpredékünk van” – mondta Hofi Géza. És igaza volt. Ám azt az egy söpredéket immár felosztotta az ellenzék... egyből, háromféle lett. És ez a háromféle tapossa a nemzetet bel- és külföldön... MSZP-s képviselői igazolvánnyal, vörös sállal, gárdaruhában és LMP-s jelvényel. Nekik nincs hazájuk, nincs hazaszeretetük, és nincs eszük sem. Csak pártvezéreik vannak – hazaárulók és nemzetvesztők, mint a történelem folyamán mindig. Mert a kutyaszarba bármelyik lábával lép is az ember, a cipője bűdös marad...

A Sátán kutyái

„A Sátán alapvető célja az ember rabszolgaságból való szabadulásának megakadályozása. Emellett persze örömet okoznak neki az apró bosszankodások éppúgy, mint a nagy ívű disznóságok. Két módszert alkalmaz: a rendtelenségben békeségre, belenyugvársra ösztönöz, a rendre való törekvés ellen háborút szít. Mindkét módszerhez ugyanazokat az eszközöket használja: rágalmazás, hitelrontás, valóságghamisítás.”

Nem ismerős? Nem kristálytisztá hát minden? Mi kell még, hogy világossá váljék mindenki számára, mi is zajlik valójában? Nézzük a Sátán másik nevét s másik meghatározását:

„A diabolosz egészen pontosan olyan személyt jelent, aki a kapcsolatokat szétszakítja, a dolgokat összezavarja, s a rendet felborítja (dia-balló = szét-dob / szét-vet).”

Világos-e nekünk mindaz, ami a korabeli görögöknek világos volt? Világos-e, miért és mivel van tele ismét a nyugati sajtó? Emlékszik-e még valaki arra a pillanatra, amikor 1956-ban meglincseltek pár ávóst Budapesten, és a New York Times másnap jelentette, hogy a magyar fővárosban antiszemita pogromok zajlanak? Emlékszik-e még valaki arra a pillanatra, amikor még el sem bontották a lakiteleki sátor tartóoszlopait, s a New York Times már jelentette, hogy a egy kis magyar településen erősen nacionalista és antiszemita jellegű találkozóra került sor, amelyre nem hívták meg a polgári-radikális ellenzéket? Emlékeztek? S ha igen, akkor érteket? Csoóri írja, még talán 1990-ben:

„1974-ben egy írószövetségi vitában Czinne Mihály, Fekete Gyula, Nagy László, Santa Ferenc és én hevesen összecsaptunk a hivatalos hatalmat képviselő Pándi Pálékkal. Véletlenül úgy adódott, hogy a vitában egymás után soroltam föl E. Fehér Pált, Pándit és Rényi Pétert. Másnap már egész Budapest az »újnépiek és az újnemzetiek« lázadásától visszhangzott. Nem a butaság, nem a hatalom és nem is a nemzeti érzéketlenséget támadó ellenzéket fedezték föl bennünk, hanem a fajgyűlöletet. »Zászlót bontottak az antiszemiták!

Kimutatták végre a foguk fehéret!«” Majd negyven év telt el azóta, s a minap úgy lettem antiszemita, hogy egymás után leírtam: Cohen meg Cohn-Bendit meg Schiff. Tényleg minden ugyanaz. Lépkedünk ugyanabba a folyóba, állandóan... S közben azt mondja Rolf Mützenich, az SPD valamilyen szóvivője, hogy az új alkotmány „botrányos, és szakítást jelent az európai demokratikus hagyományokkal”. Nem jelent szakítást, tisztelt Mützenich pajtás. Maga hazudik. Vagy azért, mert fogalma sincs, miről beszél, vagy azért, mert gazember. S ha éppen tudni akarja, mi jelent szakítást az európai demokratikus hagyományokkal, hát elárulom magának: az, amikor a németországi foci-világbajnokság idején a maguk sajtója attól rettegett, hogy a meccsre járó né-

metek túl sok nemzeti zászlót visznek magukkal, és ebből még baj lehet. Ahol ennyi a barom, Mützenich úr, ott maga tényleg fel sem tűnik. És nincs már messze a pillanat, amikor a németek is felbrednek abból a hipnotikus álomból, amibe a magukfélék varázsolták őket a második világháború után...

A Times meg azt írja, hogy „egyetlen centet sem szabadna folyósítani, amíg a szegényteljes al-

kormány érvényben marad”. Nohát, nohát... Tényleg? Hát akkor ne folyósítsatok, ti szerencsétlen, beteg idioták. Úgyis minden újabb kölcsön egy adósságátütemezés, nem igaz? Az egész rendszer alapjaiban rothadt széjjel, az egész rendszer az újabb és újabb hitelek felvételétől függ, az egész rendszer egy mocskos pilótajáték, csak ti, szerencsétlen hülyék ott a Timesnál még nem vetétek észre. Helyette áruljátok egy fontért templomaitokat, mert elfogyott belőle a nép, s a maradék „angol” középosztály vidékre menekül, mert ott még angol lehet. A brit birodalom maradéka vívja élet-halál harcát a „pakik” tengerében, s lassan rádőbben, hová is vezetett a „multikulti”.

Hogy is írta Csoóri? „Különös, de ezek a lapok évtizedekig még csak le sem néztek bennünket; valójában azt se tudták, hogy létezőnk, hogy vergődünk és hogy nem mi lovagoljuk meg a szélmalmainkat. Újabbán viszont már a lelkünk legtitkosabb zugaiba is neves tudósítókat küldenek. A New York Times, a Washington Post, a Le Monde, a Die Presse, a Die Zeit és a társaik lassan-lassan már jobban ismerik gondolatainkat és érzelmeinket, mint jómagunk. Éppen ezért minket már fölösleges is megkérdezni magunkról, mert az árnyalt igazságok nem mindenkinek kedveznének, és csak megzavarhatnák az olvasókat.” Így bizony...

Idehaza meg eközben a Nagy Operaházi Tüntetésen azt mondja Majtényi, hogy „sokkal jobb sors a bukott miniszterelnöké, mint a népharag által eltávolított diktátoré”. Nagy igazság ez, Majtényi úr, s hálából adok én is egyet cserébe: sokkal jobb tüntetéseken hazugságokat ordibálni a mikrofonba, mint megdöglenni egy polgárháborúban. Ez az én jó tanácsom maguknak.

Hüvelyezzék az értelmét, mi is azt tesszük a maga igazságának rejtett üzenetével. S hogy könnyebb legyen, elárulom: lassan itt az idő, hogy kivonulunk az utcára száz- vagy sok százezren. A kormány mellett. Nem mintha nem volna kritikánk, de amit ezzel a kormánnyal művelnek idehaza és külföldön a Sátán kutyái, az egészen egyszerűen tűrhetetlen.

Bayer Zsolt – Magyar Hírlap